

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 233.626 van 26 januari 2016  
in de zaak A. 212.054/XIV-36.369**

In zake : Kwong Chong LEUNG  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Luc Brees  
kantoor houdend te 2018 Antwerpen  
Mechelsesteenweg 64, bus 2  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de minister van Justitie  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bernard Derveaux  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Verenigingstraat 28  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 31 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 28 februari 2014 inzake het beroep van verzoeker tegen het besluit van de provinciegouverneur van Antwerpen van 7 februari 2013.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc Brees, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoeker bezit drie vuurwapens die in 1992 waren vergund.

3.2. Verzoeker wordt er met een brief van de lokale politie Antwerpen van 30 januari 2012 op gewezen dat zijn wapenbezit niet langer in overeenstemming is met de nieuwe wapenwetgeving en dat hij, om de inbreuk te doen ophouden, afstand van zijn wapens dient te doen op de wapendienst van de lokale politie.

Op 16 maart 2012 geeft verzoeker drie vuurwapens in bewaring bij een erkend wapenhandelaar.

3.3. Verzoeker dient ondertussen op 23 februari 2012 een aanvraag in tot hernieuwing van zijn vergunningen tot het voorhanden hebben van drie vuurwapens zonder munitie.

3.4. De aanvraag wordt op 7 februari 2013 door de gouverneur van de provincie Antwerpen geweigerd.

3.5. Het beroep van verzoeker tegen die beslissing wordt op 28 februari 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]

Uit het voorgaande is gebleken dat u de hernieuwingsaanvraag van uw wapenvergunningen laattijdig heeft ingediend. Artikel 48 van de wapenwet stelt duidelijk dat vergunningen die dateren van meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding ervan vervallen zijn aangezien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 werd aangevraagd bij de bevoegde overheid.

Uw eigen nalatigheid hierin kan niet verschoond worden door u enerzijds te beroepen op een vermelding op de vergunningen die geenszins betrekking had op algemene wetswijzigingen, evenmin door u anderzijds te beroepen op de schending van de gelijkheid tussen de burgers omdat vergunninghouders in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een verwittigingsbrief hadden gekregen en u niet.

U heeft als burger en eens te meer als wapenbezitter immers evenzeer de plicht zich te gepasten tijde te informeren omtrent de regels die op u van toepassing zijn. Gelet op de uitvoerige media-aandacht die de nieuwe wapenwet destijds kreeg, is het bijna ongeloofwaardig te stellen dat u niet op de hoogte was van de wetswijziging. Alleszins kan het niet de bedoeling zijn om u van de gevolgen van uw eigen nalaten te onttrekken wegens een ongelijkheid in behandeling die destijds zou ontstaan zijn doordat geregistreerde wapenbezitters in bepaalde delen van het land een persoonlijke brief ontvingen terwijl geregistreerde wapenbezitters elders dat niet ontvingen. Het zou immers evenzeer een ongelijkheid in behandeling betekenen mochten wij als overheid toestaan de overgangstermijn tot 31 oktober 2008 niet toe te passen op sommige burgers, terwijl deze wel werd toegepast op alle andere burgers die de wet wel correct en tijdig toepasten en uitvoerden. Te meer omdat de verwittigingsbrief geen toegevoegde informatie bevatte dan louter deze die aan iedereen via de media werd verstrekt en die klaarblijkelijk door het overgrote deel van de geregistreerde wapenbezitters wel werd ontvangen.

Uw aanvraag tot hernieuwing van uw vervallen vergunningen tot het voorhanden houden van voormelde vuurwapens kan derhalve niet worden ingewilligd.

Bijgevolg bent u niet gerechtigd om deze vuurwapens nog voorhanden te houden.”

Dit is de bestreden beslissing.

#### *IV. Onderzoek van het enige middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker meent dat hij er op grond van de vermelding op de keerzijde van zijn wapenvergunningen mocht van uitgaan dat een wijziging in zijn vergunningstoestand hem individueel ter kennis zou worden gebracht. Hij stelt vast dat hij in tegenstelling tot de wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad geen verwittigingsbrief ontving waarin hij werd aangemaand om zich tijdig in orde te stellen met de nieuwe wetgeving. Hij besluit dat, naar analogie met de zaak die leidde tot het arrest van de Raad van State nr. 214.913 van 1 september 2011 inzake Van Paesschen, moet worden vastgesteld dat de geregistreerde wapenbezitters naargelang hun woonplaats verschillend werden behandeld door de federale overheid, zonder dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat.

In de memorie van antwoord voegt verzoeker er aan toe dat de argumentatie op grond waarvan het voormelde arrest Van Paesschen een beslissing van niet ontvankelijkheid heeft vernietigd, eveneens van toepassing is op een beslissing ten gronde die het beroep tegen een beslissing van de gouverneur verwerpt.

In de laatste memorie wijst verzoeker naar de laatste overweging van het in algemene vergadering gewezen arrest nr. 229.603 van de Raad van State van 18 december 2014 inzake Screve, waarin volgens hem wordt overwogen dat verzoeker (in die zaak) niet wordt belet om een aanvraag voor een vergunning tot het voorhanden hebben van hetzelfde wapen in de dienen, in toepassing van artikel 11 of artikel 11/1 van de wapenwet. Volgens verzoeker blijkt in de praktijk evenwel dat deze vergunning niet wordt verleend omdat de aanvraag buiten termijn is ingediend. Verzoeker ziet niet in waarom hij geen hernieuwing van zijn reeds bestaande vergunningen kon krijgen, nu de voormelde rechtspraak van de

Raad van State er in voorziet dat niet kan worden belet dat men vooralsnog een vergunning aanvraagt. Verzoeker meent dan ook dat het feit dat het arrest nr. 214.913 van 1 september 2011, Van Paesschen, werd herroepen niet van aard is om zijn beroep te verwerpen nu hij duidelijk wel het recht had om nieuwe vergunningen aan te vragen.

### *Beoordeling*

5. Het auditoraat besluit tot de verwerping van het middel op grond van de overweging dat de Raad van State, in algemene vergadering, in het arrest nr. 229.603 van 18 december 2014 inzake Screve, een ander standpunt heeft ingenomen dan in het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State nr. 214.913 van 1 september 2011 inzake Van Paesschen en dat hij hierbij onder meer overwogen heeft wat volgt:

“[...]

Overwegende dat geen enkele bepaling de provinciegouverneurs ertoe verplicht om aan de wapenhouders wier identiteit zij kunnen vaststellen een individuele waarschuwing te richten om hun aandacht erop te vestigen dat zij een aanvraag om een vergunning of een aanvraag om hernieuwing van een vergunning moeten indienen; dat een gouverneur die, zoals de gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, het initiatief neemt de wapenhouders te verzoeken hun situatie te regulariseren, uiteraard geen enkele onregelmatigheid begaat door hen in te lichten over de stappen die ze moeten ondernemen: dat de gouverneur van dat arrondissement evenwel geen enkele bevoegdheid heeft over de overige gouverneurs en dat zijn initiatief voor de overige gouverneurs niet de verplichting kan meebrengen om hetzelfde te doen;

Overwegende dat de vermelding op de achterkant van de vergunningen die aan verzoeker afgegeven zijn naar luid waarvan ‘(de Minister van Justitie of de provinciegouverneur) in geval van intrekking of schorsing van de vergunning,... kennis (geeft) van de beslissing aan de houder’ betrekking heeft op het geval waarin de minister of de gouverneur een persoonsgerichte beslissing neemt tot intrekking of tot schorsing van de vergunning maar niet op het geval waarin er door een wetswijziging een einde wordt gemaakt aan de geldigheidsduur van vergunningen die tevoren uitgereikt zijn;

Overwegende dat de wapenwet een federale wet is; dat de regel van de gelijkheid voor de wet niet impliceert dat een initiatief dat niet door de wet voorgeschreven is, maar genomen is door één van de gouverneurs die belast zijn met de toepassing van die wet wat betreft de bekendmaking van de stappen die ondernomen moeten worden, eveneens moet worden genomen door de tien overige gouverneurs, in het bijzonder wanneer nergens uit blijkt dat zij op de hoogte zouden zijn gebracht van het initiatief dat hun ambtgenoot genomen had”.

Gelet op deze overwegingen uit het arrest, besluit het auditoraat tot verwerping van het middel.

6. Verzoekers argument in zijn laatste memorie dat hij “duidelijk wel het recht had om nieuwe vergunningen aan te vragen” en dat de overweging in het aangehaalde arrest niet zou stroken met de praktijk, kan niet tot het gegrond bevinden van het middel leiden. Dit is immers uitsluitend afgeleid uit de schending van het gelijkheidsbeginsel doordat volgens verzoeker “geregistreerde wapenbezitters” zonder redelijke verantwoording verschillend zouden zijn behandeld. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze zijn argument hiervan doet blijken. Aldus beoogt verzoeker met zijn argumentatie in wezen op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel te geven.

7. Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad van State geen reden ziet om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het enige middel ongegrond.

#### *V. Kosten*

8. Verzoeker vraagt dat de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij worden gelegd.

9. Op grond van artikel 68, vijfde lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, wordt “in ieder geval [...] het geheel van de kosten [...] ten laste gelegd van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt”.

Te dezen dient verzoeker te worden aangemerkt als de *in fine* van die bepaling bedoelde partij. De omstandigheid dat hij bij het indienen van het beroep niet kon voorzien dat het arrest waarop hij zich toen beriep zou worden “herroepen” doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| bijgestaan door    |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**